

[Miljøministeren]

Må jeg så lige sige, at når vi ikke laver en højere afgift, skyldes det, at vi skal også bruge et andet nyt middel i miljøpolitikken i forbindelse med afgifterne. Det er det, at de skal komme trinvis. Der er jo ikke megen fidus i at brandskatte et område, som ikke kan nå det, som fru Lone Dybkjær var inde på, nemlig overhovedet at tilvænne sin adfærd. Derfor vil jeg sige, at jeg tror, at det er meget bedre at gøre, som vi gør i planen, nemlig at sige: Nu bliver den sådan, og så om 3 år kan I godt regne med en forhøjelse. Det betyder, at man kan få udviklet genanvendelsesmetoder, og det betyder også, at man kan undgå denne afgift ved i mellemtiden at se at få udviklet nye metoder til genanvendelse og anvendelse af andre materialer. Derfor tror jeg faktisk, at vort princip med en udmelding i denne omgang og så en udmelding om, at der kommer en udvidelse af differentieringssystemet i 1995-96, vil være bedre både for erhvervslivet såvel som for kommunerne, så de kan indstille sig på det.

Derfor synes jeg ikke, det klogeste, man kan gøre, er at lave en voldsom forhøjelse så kort tid efter, at vi trods alt lavede en væsentlig forhøjelse – jeg tror, det var under min forgænger – på dette område. Det ødelægger hele ideen med, at de skal kunne nå at indstille sig på det, og at det derved kunne få den afvænnende effekt.

Det har også været vigtigt for kommunerne, at de kunne indregne det beløb, som her er fremlagt, i deres budgetter. Det kunne de, fordi det stod i vores plan, som de fik i juni måned, og det stod i finanslovsforslaget, som kom i august måned. Kommunerne har således kunnet indstille sig på den nye afgift.

Dertil kommer så – vi har drøftet det meget, og det er også det, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti efterlyste i dag – en øget anvendelse af markedsmekanismerne. Så jeg tror, vi skal prøve at lære at holde tungen lige i munden og vove at gøre det, vi står herinde og siger. Man kan ikke kombinere de to systemer; det er i hvert fald ikke rimeligt. At bruge markedsmekanismerne er det, vi gør ved at forhøje afgiften. Derved giver vi jo præcis erhvervsvirksomhederne og kommunerne en interesse i øget genanvendelse; det vil sige, at så skulle man altså ikke have brug for tilskuddene. Tilskuddene kommer ind, når der ikke er nogen markedsmessige incitament, for så er til-

skuddet incitamentet. Men når der er et markedsmessigt incitament, bør tilskuddet da ikke samtidig være der. Det er derfor, vi har kombineret det sådan i finanslovsforslaget, for det er da i kommunernes egen soleklare interesse at sørge for genanvendelse, så de ikke skal lave lossepladser. Vi ved alle, hvorledes de krymper sig, når de skal lave en losseplads, og både min forgænger og jeg har formentlig siddet med en kolossal masse sager om kommuner, der ville undgå lossepladser. Hvorfor skal de så også have tilskud til at undgå dem? Det burde da i kraft af disse ting her være i deres egen interesse at undgå dem.

Derimod har vi bevaret den økonomi, som ligger i udviklingen. Men ting, der allerede er udviklet, bør man da ikke have tilskud til; dér er det i ens egen interesse at sørge for, at man ikke får brug for lossepladsen, og det er i erhvervslivets egen interesse at sørge for, at man ikke kommer ind i afgiften.

Så jeg vil gerne appellere til, at man, når man nu har talt med så stor interesse fra SF's, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis side om markedsmekanismen – og det har Socialdemokratiet jo ikke mindst gjort i flere beslutningsforslag i foråret – så også vover at stå det igennem. Det rimer ikke med en tilskudstankegang at give tilskud til andet end udvikling, og at give tilskud til ikke at gøre, hvad der er i ens egen interesse at gøre.

Jeg er enig med Socialdemokratiet i, at kommunerne skal spille en væsentlig rolle i forbindelse med anvisningspligten, og derfor er Kommunernes Landsforening også med i samtlige de forhandlinger, der føres. Jeg er helt enig i, at vi ikke skal lave et dobbeltsystem, det bliver jo bare dyrere for borgerne. Vi skal finde ud af, hvem der gør det bedst og billigst, det er det, det må dreje sig om, og derfor er kommunerne med i forhandlingen sammen med industrien.

Vedrørende det tyske affald, som hr. Martin Glerup var inde på, kan jeg sige, at vi jo netop den 20. oktober i EF endelig langt om længe har fået en EF-forordning igennem, som gør, at det er muligt at sende affaldet tilbage til det land, hvorfra det kommer, og det er jo et gennembrud i hele affaldspolitikken i Europa.

Hr. Martin Glerups forslag om forbud mod at bringe brændbart affald til en losseplads er et udmærket forslag. Det står også i handlings-